

Czwartek, 7 października 2010 r.

14. zobowiązuje się do monitorowania kwestii kary śmierci, do podnoszenia konkretnych przypadków w rozmowach z władzami odnośnych krajów i do rozważenia ewentualnych inicjatyw i misji ad hoc w krajach, które nadal stosują karę śmierci, tak aby zmusić władze rządowe do wprowadzenia moratorium na jej wykonywanie z myślą o całkowitym jej zniesieniu;
15. domaga się, aby podczas zawierania umów z krajami, które wciąż stosują karę śmierci lub które nie podpisały moratorium na jej wykonywanie z myślą o całkowitym zniesieniu kary śmierci, Rada i Komisja zdecydowanie zachęcały je do tego;
16. zwraca się do wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji i państw członkowskich, by w dalszym ciągu mówiły jednym głosem oraz by pamiętały, że głównym punktem politycznym rezolucji musi być wprowadzenie moratorium na całym świecie, będące zasadniczym krokiem do zniesienia kary śmierci;
17. wzywa w szczególności wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącą Komisji do pokazania, jak wielką wagę polityczną przywiązuje do zniesienia kary śmierci przez systematyczne podnoszenie tej kwestii w kontaktach politycznych z krajami, które wciąż stosują karę śmierci, oraz przez regularne interwencje osobiste w imieniu osób zagrożonych rychłą egzekucją;
18. przypomina, że całkowite zniesienie kary śmierci pozostaje jednym z głównych celów polityki UE w zakresie praw człowieka; uważa, że cel ten można osiągnąć jedynie dzięki ścisłej współpracy międzypaństwowej, edukacji, podnoszeniu świadomości, skuteczności i efektywności;
19. zachęca do współpracy regionalnej w tym celu; zwraca uwagę, że przykładowo Mongolia formalnie wprowadziła moratorium na wykonywanie kary śmierci w styczniu 2010 r., a w konsekwencji szereg krajów, które nadal stosują karę śmierci, rozpatruje zgodność tej formy karania z konstytucją;
20. wzywa Radę i Komisję do rozważenia, w jaki sposób można poprawić wdrażanie i skuteczność wytycznych UE w sprawie kary śmierci podczas bieżącego przeglądu polityki UE w zakresie praw człowieka, zwłaszcza w świetle planowanego przeglądu wytycznych w 2011 r.;
21. wzywa Radę i Komisję, aby wykorzystały Światowy i Europejski Dzień przeciwko Karze Śmierci do zwrócenia uwagi m.in. na przypadek Sakineh Mohamadi Asztiani, Zahry Bahrami, Mumii Abu-Jamala, Troy'a Davisa, Alega Gryszakoutsou, Andrieja Burdyki, Ebrahima Hamidiego, Suliamona Olyfemiego i Siti Zainab Binti Duhri Rupy;
22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich UE, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego ONZ oraz rządów państw członkowskich ONZ.

Działania UE związane z poszukiwaniem i wydobywaniem ropy naftowej w Europie

P7_TA(2010)0352

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie działań UE związanych z poszukiwaniem i wydobywaniem ropy naftowej w Europie

(2011/C 371 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 11 i 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając konwencję ONZ o różnorodności biologicznej,

Czwartek, 7 października 2010 r.

- uwzględniając sieć Natura 2000, ustanowioną na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (dyrektywa siedliskowa) ⁽¹⁾, oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) ⁽²⁾ jako podstawowe środki ochrony różnorodności biologicznej europejskiego środowiska morskiego,
 - uwzględniając cele i wymogi służące zapewnieniu korzystnego i dobrego stanu środowiska na europejskich wodach przybrzeżnych i morskich, zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (ramowa dyrektywa wodna) ⁽³⁾ oraz dyrektywą ramową w sprawie strategii morskiej,
 - uwzględniając plan działań UE w zakresie różnorodności biologicznej ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając wyciek ropy naftowej z platformy wiertniczej Deepwater Horizon w Zatoce Meksykańskiej,
 - uwzględniając naftowe platformy wiertnicze na wodach UE,
 - uwzględniając pytania z dnia 7 września 2010 r. skierowane do Rady i Komisji w sprawie skutków wycieku ropy naftowej z platformy Deepwater Horizon dla UE i działań UE związanych z poszukiwaniem i wydobywaniem ropy naftowej w UE (O-0122/2010 – B7-0470/2010, O-0123/2010 – B7-0551/2010),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w związku z wyciekami ropy naftowej z platformy Deepwater Horizon w Zatoce Meksykańskiej konieczne jest, aby UE i państwa członkowskie przeanalizowały w trybie pilnym wszystkie aspekty poszukiwania i wydobywania ropy naftowej w Unii Europejskiej, a następnie podjęły wszelkie kroki niezbędne do zagwarantowania, że podobna katastrofa ekologiczna nie wydarzy się na wodach UE,
- B. mając na uwadze, że najwyższy poziom ostrożności i ochrony środowiska oraz najwyższy poziom bezpieczeństwa operacji związanych z ropą naftową to zasady o nadrzędnym znaczeniu, które muszą leżeć u podstaw wszystkich działań UE w tym obszarze,
- C. mając na uwadze, że wiercenia i wydobywanie ropy naftowej odbywają się głównie na wodach Morza Północnego,
- D. mając na uwadze, że wody UE graniczą również z krajami nienależącymi do Unii Europejskiej, w odniesieniu do których prawo UE nie wymaga przestrzegania stosownych przepisów regulujących kwestie odpowiedzialności i naprawy szkód,
- E. mając na uwadze, że podejmowane są działania mające na celu rozszerzenie zasięgu wierceń i poszukiwań ropy naftowej na coraz głębsze i bardziej odległe rejony mórz, co wiąże się z większymi zagrożeniami pod względem prowadzenia i monitorowania operacji,
1. wyraża solidarność z poszkodowanymi w wyniku katastrofalnego wycieku ropy naftowej z platformy Deepwater Horizon oraz apeluje, aby UE udzieliła pomocy technicznej i wsparcia w reakcji na tę katastrofę;
 2. dostrzega istotny udział, jaki produkcja ropy naftowej i gazu na morskich platformach w Europie może nadal wносить w zabezpieczenie dostaw w UE, oraz dobre wyniki pod względem bezpieczeństwa tej branży w Europie,
 3. dostrzega pilną potrzebę przyjęcia wspólnego, europejskiego, transgranicznego systemu zapobiegania i działania na wypadek wycieku ropy;

⁽¹⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.

⁽³⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ SEC(2006)0607 i (2006)0621.

Czwartek, 7 października 2010 r.

4. wzywa Komisję do przedstawienia do końca roku sprawozdania i oceny stopnia skażenia środowiska i sytuacji biologicznej w Zatoce Meksykańskiej;
5. wzywa Komisję, aby pilnie śledziła wyniki dochodzenia prowadzonego przez władze USA w sprawie ludzkich, naturalnych i technicznych czynników, które doprowadziły do katastrofy w Zatoce Meksykańskiej, w celu wyciągnięcia wszelkich wniosków potrzebnych do zapobieżenia wystąpieniu takich zdarzeń na morskich platformach naftowych na obszarze wód morskich i przybrzeżnych UE;
6. wzywa Komisję do opracowania ogólnounijnych rygorystycznych zasad zapobiegania wypadkom na platformach naftowych oraz do rozszerzenia zakresu dyrektywy SEVESO II ⁽¹⁾ na platformy naftowe;
7. wzywa Komisję, aby w szczególności dokonała przeglądu zdolności UE do natychmiastowego reagowania na wypadki dotyczące instalacji morskich oraz aby we współpracy z państwami członkowskimi opracowała europejski plan działania; zauważa, że szczególną uwagę należy zwrócić na region arktyczny ze względu na jego szczególną wrażliwość i znaczenie dla łagodzenia zmian klimatu; ponadto zauważa, że strefy mórz Śródziemnego, Bałtyckiego i Północnego nie zostały wzięte pod uwagę;
8. z zadowoleniem przyjmuje „test warunków skrajnych” przeprowadzony przez Komisję w odniesieniu do wierceń naftowych na wodach UE; wzywa Komisję do określenia wszelkich luk i słabości w uregulowaniach prawnych na szczeblu UE i do jak najszybszego udostępnienia tej analizy Parlamentowi;
9. wzywa Komisję, aby w szczególności przeanalizowała obowiązujące przepisy umożliwiające posiadaczom licencji na wydobycie ropy naftowej ze złóż podmorskich wynajem instalacji stronom trzecim, tak aby w wynikłych sporach cywilnych łatwiej można było ustalić odpowiedzialność za utratę zdrowia i szkody wyrządzone środowisku w wyniku wypadków i katastrof na morskich platformach naftowych;
10. wzywa Komisję, aby po dokonaniu przeglądu uregulowań prawnych w jak najkrótszym czasie przedstawiła Parlamentowi wszelkie wnioski ustawodawcze, jakie uzna za konieczne do wyeliminowania luk – na przykład w dyrektywie w sprawie odpowiedzialności za środowisko ⁽²⁾, dyrektywie SEVESO II i w innych europejskich aktach prawnych – stwierdzonych w przepisach mających zastosowanie do wydobycia i poszukiwania ropy naftowej oraz innych form eksploatacji dna morskiego w UE;
11. uważa, że w obowiązujących przepisach dotyczących odpowiedzialności za środowisko występuje szereg istotnych luk, zwraca się zatem do Komisji, aby rozważyła potrzebę przeglądu treści i rozszerzenia zakresu obecnego prawa UE (w tym dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko i dyrektywy SEVESO II oraz środków obejmujących pakiet Erika i trzeci pakiet w sprawie bezpieczeństwa na morzu) lub wprowadzenia wszelkich nowych, niezbędnych przepisów w celu uwzględnienia zagrożeń wynikających z wydobycia na morzu i zaostrzenia zasad odpowiedzialności w razie wypadków powodujących zanieczyszczenie ropą naftową;
12. zwraca uwagę na brak funduszu kompensacyjnego na wypadek katastrof spowodowanych wyciekiem ropy naftowej i wzywa Komisję do włączenia do dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko postanowień dotyczących obowiązkowych zabezpieczeń finansowych;
13. nalega na Komisję, aby obniżyła próg szkód przewidziany w dyrektywie w sprawie odpowiedzialności za środowisko oraz aby objęła jej zakresem szkody wyrządzane na wodach morskich;
14. wzywa Komisję, aby w trakcie obecnego przeglądu dyrektywy w sprawie oceny oddziaływania na środowisko ⁽³⁾ dopilnowała, by wszelka działalność na dnie morza podlegała obowiązkowej ocenie, aby zagwarantowana została wysoka jakość oceny oddziaływania oraz aby nie zezwalamo na prowadzenie działalności wysokiego ryzyka, takiej jak wiercenia na dnie morza, jeżeli z oceny oddziaływania na środowisko wynika, że nie można w sposób zadowalający ograniczyć zagrożeń;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r. zmieniająca dyrektywę Rady 96/82/WE w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 97).

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56).

⁽³⁾ Zmieniona dyrektywa 85/337/EWG.

Czwartek, 7 października 2010 r.

15. uważa ponadto, że wszelkie wnioski ustawodawcze muszą zapewniać kompleksowe ramy prawne, które:
- w możliwie największym stopniu zapobiegają szkodom, jakie potencjalnie niebezpieczne działania na dnie morza mogą spowodować w środowisku morskim i przybrzeżnym;
 - gwarantują, że pełną odpowiedzialność za ewentualne szkody spowodowane tego typu działalnością ponosi zanieczyszczający, w tym za szkody spowodowane w środowisku lądowym i morskim oraz szkody dla globalnego klimatu;
 - zapewniają ochronę europejskiej różnorodności biologicznej w środowisku morskim i przybrzeżnym;
 - dopilnowują, aby przed zaplanowaniem jakiegokolwiek działalności gospodarczej niezależni eksperci przeprowadzili ocenę oddziaływania na środowisko;
16. apeluje do Komisji, aby przedstawiła przepisy zapewniające stosowanie jednakowo wysokich norm bezpieczeństwa dla wszystkich platform naftowych UE i operacji wiertniczych prowadzonych przez UE i kraje trzecie od mórz marginalnych Atlantyku po Morze Czarne; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wraz z Międzynarodową Organizacją Morską działały na rzecz wzmocnienia międzynarodowych przepisów i norm w zakresie bezpieczeństwa i kontroli;
17. wzywa Komisję do zbadania możliwości ustanowienia skutecznego systemu nadzoru w celu „kontroli kontrolerów” oraz apeluje o szybkie zaostrenie metod kontroli i minimalnych obowiązkowych zasad bezpieczeństwa UE;
18. wzywa Komisję, aby dopilnowała jednakowego stosowania w państwach członkowskich wszystkich postanowień dyrektywy w sprawie oceny wpływu na środowisko, dyrektywy w sprawie strategicznej oceny środowiska ⁽¹⁾ oraz dyrektywy siedliskowej, związanych z oceną oddziaływania platform naftowych na środowisko;
19. uważa, że należy rozszerzyć uprawnienia Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu (EMSA), aby obejmowały nie tylko statki, ale i instalacje morskie; oraz apeluje o to, aby powierzenie takich nowych zadań znalazło odbicie w budżecie i liczbie personelu EMSA;
20. wzywa Komisję do publikacji rocznego sprawozdania, sporządzonego we współpracy z organami państw członkowskich i niezależnymi ekspertami, które powinno zawierać ocenę bezpieczeństwa technicznego instalacji i morskich platform naftowych działających na wodach morskich i przybrzeżnych UE;
21. wyraża przekonanie, że kluczowe znaczenie ma dokonanie przez Komisję analizy wszystkich kwestii finansowych i kwestii odpowiedzialności związanych z badaniem morza w UE w celu wprowadzenia w razie konieczności obowiązkowego ubezpieczenia w całej UE lub innych stosownych instrumentów, na przykład ustanowienia specjalnego funduszu europejskiego utrzymywanego z obowiązkowych składek pobieranych od operatorów instalacji morskich; uważa, że każdy z takich instrumentów musi w pełni uwzględniać odpowiedzialność takich operatorów, zapewniać operatorom wystarczające ubezpieczenie lub inne gwarancje finansowe zabezpieczające przywrócenie stanu pierwotnego i odszkodowanie w związku z wyrządzonymi w środowisku szkodami, a także przewidywać dodatkowe gwarancje finansowe – na przykład w postaci funduszy – przywrócenia stanu pierwotnego i odszkodowania, w przypadku gdy gwarancje finansowe operatora nie są wystarczające;
22. wzywa Komisję, aby w szczególności rozpatrzyła obowiązkowe systemy ubezpieczeń obowiązujące w całej UE, mające na celu zrekompensowanie szkód poniesionych przez przedsiębiorców w przypadku wycieku;
23. wzywa Komisję do przeanalizowania kwestii likwidacji istniejącej infrastruktury wiertniczej z należyтым uwzględnieniem obowiązujących międzynarodowych i krajowych przepisów w tym zakresie i sprecyzowania, w razie potrzeby w formie przepisów ustawowych, odpowiedzialności operatorów za zapewnienie jej bezpiecznego usunięcia oraz odpowiedzialności za wszelkie szkody wyrządzone w środowisku spowodowane likwidacją infrastruktury morskiej oraz za wszelkie szkody w środowisku spowodowane przez instalację morską lub platformę wiertniczą po ich likwidacji;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30).

Czwartek, 7 października 2010 r.

24. wzywa Komisję do wprowadzenia rygorystycznych i obowiązkowych przepisów w zakresie ujawniania przez przedsiębiorstwa informacji dotyczących praktyk w zakresie środowiska i zarządzania oraz wzorców społecznych, a także do rozważenia środków zwiększających współdziałanie inwestorów instytucjonalnych z przedsiębiorstwami w obszarze ryzyka inwestycyjnego związanego ze złymi praktykami w zakresie środowiska;

25. zwraca uwagę na sprawozdanie brytyjskiego Inspektoratu ds. BHP na temat warunków pracy na Morzu Północnym, z którego wynika, że w ciągu ubiegłego roku wskaźnik śmiertelnych i poważnych obrażeń ciała podwoił się; apeluje do Komisji o zbadanie tych zarzutów i podjęcie działań mających na celu zapewnienie wysokiego poziomu BHP pracowników zatrudnionych przy wierceniach na morzu;

26. apeluje do Komisji, aby aktywnie dbała o to, by działalność prowadzona przez kraje trzecie oraz projekty w dziedzinie wydobywania ropy naftowej były w jak największym stopniu zgodne z rygorystycznymi normami środowiska, a także aby przewidziała szczególne mechanizmy kompensacji za wszelkie szkody spowodowane morskimi operacjami związanymi z ropą naftową prowadzonymi przez kraje trzecie graniczące z UE;

27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Konferencja na temat różnorodności biologicznej - Nagoja 2010

P7_TA(2010)0353

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie strategicznych celów UE na 10. posiedzenie Konferencji Stron Konwencji o różnorodności biologicznej, które odbędzie się w dniach 18-29 października 2010 r. w Nagoi (Japonia)

(2011/C 371 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając 10. posiedzenie Konferencji Stron Konwencji ONZ o różnorodności biologicznej (KRB), które odbędzie się w dniach 18-29 października 2010 r. w Nagoi w Japonii,
- uwzględniając pytanie do Komisji i Rady w sprawie strategicznych celów UE na 10. posiedzenie Konferencji Stron Konwencji o różnorodności biologicznej, które odbędzie się w dniach 18-29 października 2010 r. w Nagoi w Japonii (O-0111/2010 – B7-0467/2010, O-0112/2010 – B7-0468/2010),
- uwzględniając szczyt Rady Europejskiej w Goteborgu w 2001 r., na którym uzgodniono, że w ramach strategii UE na rzecz zrównoważonego rozwoju do 2010 r. ograniczy się utratę różnorodności biologicznej,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z 25-26 marca 2010 r., w szczególności ust. 14,
- uwzględniając sprawozdanie otwartej grupy roboczej ad hoc ds. przeglądu stosowania Konwencji o różnorodności biologicznej na temat prac jej trzeciego posiedzenia w dniach 24-28 maja 2010 r. oraz wstępny plan strategiczny na okres po 2010 r.,
- uwzględniając sprawozdanie z dziewiątego posiedzenia otwartej grupy roboczej ad hoc do spraw dostępu i podziału korzyści (ABS) w dniach 22-28 marca 2010 r. oraz projekt protokołu w sprawie ABS (załączniki z Cali i Montrealu),
- uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,